

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **M. T., spol. s r. o., T.**, IČO: X., právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. V. M., s. r. o., L., IČO: X., proti odporcovi **J. E., s. r. o., Š.**, IČO: X., právne zastúpenému L., s. r. o., advokátska kancelária, K. IČO: X., **o zaplatenie 38 614,49 Eur istiny s príslušenstvom**, na dovolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. septembra 2010, č. k. 1 Cob 49/2010-394, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu **o d m i e t a**.
Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 30. 11. 2009, č. k. 23Cb 35/09-340 zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 38 814,49 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 13,25 % ročne od 19. 11. 2008 až do zaplatenia a návrh v časti úroku z omeškania vo výške 13,25 % ročne od 18. 11. 2008 do 19. 11. 2008 zamietol. Odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 9 066,17 Eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ, ako záujemca, uzavrel dňa 21. 07. 2008 s odporcom, ako sprostredkovateľom, Dohodu o zložení blokovacieho depozitu (ďalej aj ako „Dohoda“), pričom navrhovateľ dohodnutý blokový depozit vo výške 38 614,49 Eur (1 163 300,-- Sk) zložil na účet odporcu, čo mal preukázané výpisom z účtu navrhovateľa zo dňa 14. 02. 2008 a podľa ust. § 120 ods. 3 O. s. p. to súd považoval za nesporné medzi účastníkmi konania. Túto Dohodu posúdil súd prvého stupňa v súlade s ust. § 261 ods. 1 a ust. § 269 ods. 1 Obchodného zákonníka ako nepomenovanú zmluvu. Súd prvého stupňa konštatoval, že Dohoda bola účinná odo dňa jej podpisu, t. j. 21. 07. 2008 po dobu 3 mesiacov, t. j. do 21. 10. 2008 a počas tejto Dohody sa navrhovateľ

v čl. IV bod 1 písm. a/ zaviazal uzatvoriť zmluvu o budúcej kúpnej zmluve. Z gramatického výkladu čl. IV. bod 1 písm. a/ Dohody súd prvého stupňa zistil, že navrhovateľ bol povinný uzatvoriť na výzvu zmluvu o budúcej zmluve, pričom kúpnu zmluvu bol povinný uzavrieť na výzvu odporcu podľa čl. IV bod 1 písm. b/ počas plynutia účinnosti zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, z čoho uzavrel, že kúpna zmluva mala byť uzavretá až vznikom účinnosti zmluvy o budúcej kúpnej zmluve. Konštatoval preto, že zmluvné strany v predmetnej Dohode dohodli uzavretie najskôr zmluvy o budúcej kúpnej zmluve (čl. IV bod 1 písm. a/ a až po jej uzavretí, najneskôr do posledného dňa jej účinnosti aj uzavretie samotnej kúpnej zmluvy (čl. IV bod 1). Tieto zmluvy podľa názoru súdu prvého stupňa mali nasledovať jedna po druhej bez toho, že by predkladateľ (odporca) mohol typy jednotlivých zmlúv ľubovoľne vyberať. Na základe uvedeného podľa súdu prvého stupňa navrhovateľ oprávnene očakával od odporcu, v súlade s Dohodou o zložení blokovacieho depozitu, že mu odporca predloží najskôr návrh na uzavretie zmluvy o budúcej kúpnej zmluve a nie priamo kúpnu zmluvu. Preto postup odporcu, ktorý dňa 17. 09. 2008 doručil navrhovateľovi priamo návrh na uzavretie kúpnej zmluvy, považoval súd prvého stupňa za také konanie, ktoré je v rozpore s čl. IV bod 1 písm. a/, b/ Dohody. Z uvedeného súd prvého stupňa vyvodil, že navrhovateľ nebol povinný na takto predložený návrh kúpnej zmluvy reagovať. Uzavrel, že nie navrhovateľ, ale odporca porušil svoju zmluvnú povinnosť, na ktorú sa zaviazal v čl. IV Dohody, pretože navrhovateľovi nepredložil najskôr návrh zmluvy o budúcej kúpnej zmluve a až po jej uzavretí samotnú kúpnu zmluvu. Preto navrhovateľ podľa súdu prvého stupňa nemohol porušiť ani čl. V bod 2 Dohody o blokovacom depozite, pretože zmluvné povinnosti, na ktoré sa zaviazal v čl. IV Dohody, neporušil. Súd prvého stupňa konštatoval, že navrhovateľ naopak dňa 19. 10. 2008 po tom, čo mu odporca zaslal návrh na uzavretie budúcej kúpnej zmluvy, naň reagoval a zaslal ho naspäť odporcovi, i keď v konaní nepreukázal, že tak urobil prostredníctvom pošty. S obranou odporcu, ktorý spochybňoval doručenie takéhoto súhlasu odporcovi, sa súd prvého stupňa vysporiadal tak, že z písomnej správy svedkyne Ing. A. vyplynulo, že potvrdila príjem navrhovateľom odsúhlaseného návrhu zmluvy o budúcej zmluve, pričom ho žiadala o doplnenie niektorých údajov. Súd prvého stupňa tak uzavrel, že odporca sa nakoniec pokúšal splniť si povinnosť podľa čl. IV bod 1 písm. a/ Dohody, avšak v lehote 2 dní pred vypršaním lehoty stanovenej v nej. Pokiaľ sa odporca v konaní bránil tým, že bezprostredne po uzavretí Dohody začali spolu s Ing. A. rokovať s navrhovateľom o kúpnej zmluve, súd prvého stupňa poukázal na ust. § 272 ods. 2 Obchodného zákonníka, pričom v čl. VI bod 1 Dohody si zmluvné strany

zakotvili, že zmeny Dohody je možné urobiť len dohodou zmluvných strán v písomnej forme, k čomu nedošlo. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ zložil blokovací depozit v žalovanej výške na účet odporcu, pričom bez zavinenia navrhovateľa nebol splnený účel Dohody a táto zanikla dňa 21. 10. 2008, súd prvého stupňa mal za to, že prijatím depozitu bez toho, že by sa naplnil účel zmluvy bez porušenia zmluvných povinností zo strany navrhovateľa, sa odporca bezdôvodne obohatil podľa ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto v súlade s ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka je povinný navrhovateľovi vydať majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, ktorý odpadol. Na vydanie bezdôvodného obohatenia preto zaviazal odporcu podľa ust. § 456 Občianskeho zákonníka, ktorého výšku mal za preukázanú. O úrokoch z omeškania súd prvého stupňa rozhodol v súlade s ust. § 458 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie o trovách konania sa zakladá podľa ust. § 142 ods. 3 O. s. p.

Na odvolanie odporcu proti rozsudku súdu prvého stupňa Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa a odporcovi uložil povinnosť navrhovateľovi zaplatiť na účet právnej zástupkyne náhradu trov odvolacieho konania vo výške 603,07 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že účastníci konania uzatvorili dňa 21. 07. 2008 Dohodu o zložení blokovacieho depozitu na dobu určitú do 21. 10. 2008, pričom navrhovateľ jej dohodnutú výšku zložil na účet odporcu. Zmluvné strany teda uzavreli dvojstranný právny úkon, z ktorého každej z nich vznikli tak práva, ako aj povinnosti. Sporným bol v konaní výklad čl. IV Dohody. Odvolací súd bol zhodný s názorom súdu prvého stupňa, že v tomto článku si zmluvné strany dohodli postupnosť krokov, pričom sa najskôr dohodli na uzavretí zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, až následne na uzavretí kúpnej zmluvy. Táto skutočnosť bezpochyby vyplýva zo samotného gramatického výkladu článku, ako i z tvrdenia samotného právneho zástupcu odporcu, ktorý pripustil, že navrhovateľovi predkladal na podpis návrh Dohody s alternatívnym znením, k čomu však navrhovateľ nepristúpil a odporca si túto skutočnosť nevyšímal. Odvolací súd uviedol, že v súlade s čl. VI bod 1 Dohody, znenie zmluvy bolo možné meniť len dohodou zmluvných strán, a to písomným dodatkom k zmluve, k čomu však bezpochyby nedošlo, preto Dohoda bola platná v znení tak, ako bola podpísaná. Podľa odvolacieho súdu, rovnako za správny treba považovať záver súdu prvého stupňa, že povinnosti z Dohody vyplývajúce porušil nie navrhovateľ, ktorý dôvodne od odporcu očakával návrh zmluvy o budúcej zmluve, povinnosti však porušil odporca, ktorý nedodrжал

postupnosť krokov dohodnutých v Dohode. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ zložil blokovací depozit v žalovanej výške na účet odporcu, pričom bez zavinenia navrhovateľa nebol splnený účel zmluvy a táto zanikla k dňu 21. 10. 2008, podľa odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne uzavrel, že odporcovi vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré musí vydať. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. sa pridržiaval správnych a vyčerpávajúcich dôvodov rozsudku súdu prvého stupňa. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie odporca, ktoré odôvodnil ust. § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O. s. p. Uviedol, že navrhovateľ síce zaslal naskenovanú zmluvu prostredníctvom e-mailu dňa 21. 10. 2008 a tvrdil, že podpísanú zmluvu zaslal odporcovi aj prostredníctvom poštovej zásielky, toto tvrdenie však nevedel podložiť hodnovernými dôkazmi. Odvolací súd sa podľa dovolateľa s touto námietkou, uvedenou v odvolaní odporcu, vôbec nevysporiadal. Dodal, že súd prvého stupňa konštatoval, že navrhovateľ uzatvoril zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, nezaoberal sa však otázkou, či bola táto zmluva uzatvorená v zákonom predpísanej písomnej forme, t. j. vôbec neskúmal, či bola zmluva uzatvorená platne. Dovolateľ má za to, že navrhovateľ nespĺnil svoju povinnosť uzatvoriť zmluvu o budúcej kúpnej zmluve v písomnej forme, t. j. zmluvu neuzatvoril platne. Vzhľadom na uvedené porušil svoju povinnosť uvedenú v článku IV bod 1 písm. a/ Dohody, a to uzatvoriť zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, a preto blokovací depozit v zmysle čl. V ods. 2 Dohody prepadol z titulu zmluvnej pokuty v prospech odporcu. Navrhovateľ preto nemá nárok na vrátenie tejto sumy z titulu bezdôvodného obohatenia. Podľa dovolateľa z tohto dôvodu otázka uzatvorenia budúcej kúpnej zmluvy v písomnej forme má význam vo veci samej, keďže v prípade, ak sa nepreukáže, že bola uzatvorená v predpísanej forme, navrhovateľ nemá nárok na vrátenie blokovacieho depozitu a súd by mal návrh navrhovateľa zamietnuť. V dovolaní je ďalej uvedené, že gramatický výklad čl. IV bod 1 Dohody, ku ktorému dospel súd prvého stupňa a s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd, je v priamom rozpore s jeho obsahom, z ktorého žiadnym spôsobom nevyplýva, že navrhovateľ je povinný uzatvoriť kúpnu zmluvu až počas účinnosti zmluvy o budúcej zmluve. Podľa dovolateľa v konaní bolo medzi účastníkmi nesporné, že odporca po uzavretí Dohody opakovane vyzval navrhovateľa na uzavretie kúpnej zmluvy a navrhovateľ ju napriek opakovaným výzvam, neuzatvoril. Keďže bolo preukázané, že odporca opakovane vyzval navrhovateľa

na uzatvorenie kúpnej zmluvy a navrhovateľ kúpnu zmluvu neuzatvoril, mal by výklad súdu za následok zistenie, že navrhovateľ porušil svoje povinnosti uvedené v čl. IV bod 1 písm. a/ Dohody a v konečnom dôsledku by mal za následok zamietnutie návrhu navrhovateľa, keďže by blokovací depozit prepadol v prospech odporcu z titulu zmluvnej pokuty podľa čl. V bod 2 Dohody. Z uvedeného vyplýva, že otázka výkladu čl. IV bod 1 zmluvy má význam vo veci samej. Tým, že sa odvolací súd nevysporiadal s námietkami odporcu, uvedenými v odvolaní, ktoré majú význam vo veci samej, je podľa dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu arbitrárne, jeho postup je nezlučiteľný so zásadou spravodlivosti konania. Dovolateľ poukázal aj na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. III. ÚS 119/03, sp. zn. ÚS 226/03) a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 170/2005, z ktorých rozhodnutí vyplýva, že odvolací súd sa nevysporiadal s námietkami odporcu o neplatnosť zmluvy o budúcej kúpnej zmluve pre nedostatok formy. Účastníkovi konania bola preto odňatá možnosť konať pred súdom a bol zároveň naplnený dovolací dôvod uvedený v ust. § 237 písm. f/ O. s. p. Uvedeným postupom súdu bol podľa dovolateľa porušený aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

V podanom dovolaní dovolateľ taktiež poukázal na to, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, na ktoré sa odvoláva aj rozhodnutie odvolacieho súdu, vôbec nie je jasné, akým spôsobom súd dospel k záveru, že navrhovateľ splnil svoju povinnosť uzatvoriť zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, či mal za preukázané, že bola uzatvorená zmluva o budúcej zmluve v písomnej forme, čo však zo žiadneho z dôkazov nevyplýva (čím by súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam), alebo považoval e-mailom zaslanú naskenovanú zmluvu o budúcej zmluve za zmluvu platne uzatvorenú, bez ohľadu na nedostatok formy, t. j. bez ohľadu na jej neplatnosť (čím by rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci). Dovolateľ má za to, že odôvodnenie takéhoto rozhodnutia nespĺňa náležitosti uvedené v ust. § 157 O. s. p., nakoľko je nejednoznačné, obsahuje rozpory, a preto je nepresvedčivé a nepreskúmateľné. V konaní tak došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Konanie je podľa dovolateľa preto postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, z ktorého dôvodu bol naplnený dovolací dôvod uvedený v ust. § 241 písm. b/ O. s. p.

Dovolateľ ohľadom výkladu čl. IV bod 1 Dohody uviedol, že tento článok Dohody upravuje povinnosti len navrhovateľa, pre odporcu z neho nevyplývajú žiadne povinnosti. Lehota na uzatvorenie kúpnej zmluvy pre navrhovateľa začala plynúť doručením výzvy odporcu na uzatvorenie kúpnej zmluvy. Bolo na odporcovi, aby sa rozhodol, či navrhovateľa vyzve na uzatvorenie kúpnej zmluvy alebo na uzatvorenie zmluvy o budúcej kúpnej zmluve. Navrhovateľ sa zaviazal na výzvu odporcu uzatvoriť ktorúkoľvek z nich. Odvolací súd preto dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď viazal vznik povinnosti navrhovateľa uzatvoriť kúpnu zmluvu na uzatvorenie zmluvy o budúcej kúpnej zmluve. Dovolateľ dodal, že aj súd prvého stupňa pripustil, že nemuseli byť uzatvorené oba typy zmlúv, ale postačovalo aj uzatvorenie len jednej z nich. Z výpovede pani A. podľa dovolateľa vyplýva, že zmluvné strany rokovali o uzatvorení kúpnej zmluvy a nie o uzatvorení zmluvy o budúcej kúpnej zmluve. S poukazom na uvedené, konštatovanie súdu, že navrhovateľ očakával zaslanie zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, nie je podložené, keďže účastníci dohody rokovali o kúpnej zmluve. Súd preto dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, z ktorého dôvodu dovolateľ navrhol rozhodnutia oboch súdov zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že dovolanie je obsahovo len právnym názorom ku skutkovému a právnemu vyhodnoteniu veci, s ktorou sa oba vo veci konajúce súdy vysporiadali. Dodal, že právo na súdnu ochranu, zaručené čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého porušenie odporca uvádza, nie je právom na úspech v súdnom konaní (Uznesenie ÚS SR II. ÚS 37/2001). Vzhľadom k rozsiahlemu dokazovaniu, vykonanému pred súdom prvého stupňa, ako aj obsiahlemu a riadnemu odôvodneniu rozsudku súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, sa navrhovateľ s týmito stotožnil a na ich obsah poukázal. Po posúdení procesných predpokladov prípustnosti dovolania má navrhovateľ za to, že vzhľadom na správny procesný postup, ako aj skutkové a právne vyhodnotenie veci samej, je dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu neprípustné. Napadnuté rozhodnutie považuje zároveň za vecne správne a navrhuje podané dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie bolo podané účastníkom konania včas (§ 240 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia

dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu z dôvodov taxatívne menovaných v ust. § 237 písm. a/ až g/ a v prípadoch uvedených v ust. § 238.

Dovolaním z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možné napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t.j., ak sa stali skutočnosťami, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí (postupe) odvolacieho súdu. K tomu či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (§ 242 O. s. p.).

Ďalej prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa zmenený podľa odseku 1, resp., v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci podľa odseku 2 a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu podľa odseku 3.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok prvostupňového súdu potvrdený, pričom odvolací súd nevyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, z ktorého dôvodu dovolanie v zmysle § 238 O. s. p. nie je prípustné.

Dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa ust. § 238 O. s. p., ale (aj so zreteľom na obsah dovolania) sa zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v ust. § 237 O. s. p.

Podľa dovolateľa je dôvodom prípustnosti jeho dovolania okrem iného aj skutočnosť, že odvolací súd (ako aj súd prvého stupňa) nedostatočne posúdili otázku, či navrhovateľ uzatvoril zmluvu o budúcej kúpnej zmluve v zákonom predpísanej písomnej forme, ktorým postupom mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom a možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Odporcom takto vymedzené dôvody dovolania ale nenapĺňajú pojmové znaky vady konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. Pod odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť taký vadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a odporcovi neznemožnil uplatniť procesné práva, priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Vyjadruje to aj znenie ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám

logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoľovať posúdiť, ako súd v ich veci vložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s ust. § 211 ods. 2 O. s. p. obsahuje všetky náležitosti kladené zákonom.

V odôvodnení rozhodnutia je uvedený rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísaný priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré súd aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. V odôvodnení rozhodnutia sa odvolací súd zaoberal argumentáciou odporcu a nemožno ho považovať ani za arbitrárne.

Dovolací súd ďalej konštatuje, že odvolací súd sa v napadnutom rozsudku neobmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., na ktoré ustanovenie v napadnutom rozhodnutí poukázal, keď odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa napadnuté rozhodnutie doplnil.

Nemožno preto vyvodiť, že dovolateľovi postupom súdu bolo odňaté právo konať pred súdom.

Z obsahu dovolania vyplýva, že odňatie možnosti konať pred súdom vidí odporca v zásade v nesprávnom zistení riadneho splnenia dohodnutej povinnosti navrhovateľom a následnom nesprávnom právnom posúdení veci, ktorými dôvodmi vo všeobecnosti je možno odôvodniť len procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p.), pričom ani (prípadná) dôvodnosť týchto dôvodov bez ďalšieho nezakladá vadu tvrdenú dovolateľom, pretože sa nedotýka žiadneho z procesných oprávnení, ktoré zákon účastníkovi konania priznáva.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania odporcu nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Úspešnému navrhovateľovi vzniklo podľa ust. § 243b ods. 4 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov dovolacieho konania. Dovolací súd ale navrhovateľovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (ust. § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O. s. p. a ust. § 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. februára 2012

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová